

Visszhang

VISSZHANG - LI. évfolyam 7. szám, 2007. február 16.

Kovács Zoltán múlt heti cikkéhez (*Meddig még?*) egy kiegészítést és egy ellenvetést tennék. Az utóbbival kezdem: szerintem az Operettszínházat (és általában a kommersznek tartott zenés színházakat) is érdeke az államnak (és/vagy az önkormányzatnak) fenntartani! (Szándékosan kerülöm a "támogatni" kifejezést.) Természetesen nem gondolom, hogy minden társulat és minden produkció "alanyi jogon" kapjon annyi pénzt, amennyit nem szégyell. Az azonban nagyon szigorú versenyértelmezés, hogy ami kicsit (vagy nagyon) Mozart színvonala alatt van, és nem tudja eltartani magát, annak legyen annyi. Ez az elv könnyebben alkalmazható egyszeri popsztár-koncertekre, azonban a "kőszínház" a város szerves része, kultúrájának kirakata. Európa és különösen az Unió valamirevaló városaiban a fogyasztás felét a turisták adják. Mi is jól tennénk, ha a búza exportja mellett arra is törekednénk, hogy ideutazzon a fogyasztó. Ehhez sok minden kell, amivel mi nem törődünk, de nem elhanyagolható (kiegészítő) vonzerő egy zenés színházi program. Már csak azért is, mert - eltérően a focitól, amiben nem átallunk óriási pénzeket elherdálva Eb-rendezésért kuncsorogni! - ezen a fronton még tartjuk a hagyományosan jó színvonalat, köszönhetően - sok más mellett - a közpénznek. Az Unióban egyre több a "csak" kulturális turista. Őket mi professzionálisan elriasztjuk, holott szinte semmi másban nem vagyunk (voltunk?) versenyképesek. Szóval az állami és/vagy önkormányzati színházfenntartás nem kidobott pénz. Ráadásul mi, sóher magyarok itthon is Európában érezhetjük magunkat, legalább a színházban, mint eddig.

A kiegészítés a kórház-átalakítási terveket illeti. Mind a vizitdíj, mind az ágyszámcsökkentés (és kórház-visszaminősítés) azért vált ki ilyen széles körű "szakmai" (és politikai) ellenállást, mert mindkettő erősen paraszolenciacsökkentő hatású. Noha mind a páciens, mind az orvos őszintén utálja a parázást, egyik fél sem mondhat le róla ellentételezés nélkül. (Sőt a "magyar egészségügy" sem, hiszen évtizedek óta két rozoga pilléren áll, az egyik a hálapénz.) Az orvosnak rendes (nem horribilis, hanem tisztos) fizetés kellene, a páciensnek pedig színvonalas és egyenletes ellátás, érthető, átlátható hozzáférhetőséggel. Az már világos, hogy rövid távon (tíz éven belül) egyik sem fog bekövetkezni. Ámde a kormánynak azt sem sikerül elhítenni, hogy hosszabb távon, talán.... (A Fideszről és segédcsapatairól, az orvosi kamaráról, illetve dr. Cser Ágnesről komoly dologban szó se essék!)

Haskó László